Kompisresa 2014

6 juli klockan 9 åkte jag hemifrån med sikte på Malmköping och en dryg timma senare kunde jag sätta mig vid dukat kaffebord i Agnetas trädgård. Vi fikade, tittade på tomater och hade allmänt trevligt tills vi tittade på klockan och insåg att nu måste vi sätta fart för att hinna i tid till Flen där vi skulle möta Vivianne 11.27.

Vi hann precis och Vivianne och hennes enorma resväska bordade ekipaget och Agneta dukade fram en kaffemugg, en specialare som egentligen är en termos, och kakor och så gav vi oss iväg. Vi körde mot Katrineholm och sedan Vingåker. Där skulle vi egentligen ha tagit en väg ner mot Borensberg, men den missade vi så det blev en annan väg. Vi stannade vid en vacker rastplats och dukade fram en improviserad lunch innan vi körde vidare.

Nästa gång stannade vi för att tanka och rätt vad det var stod det Borensberg på en skylt och vi var framme. Campingen var lätt att hitta och vi blev väldigt väl mottagna och fick en plats. Det tog oss inte så lång tid att stoppa i el-sladden och boa in oss och när det var avklarat tog vi en orienteringstur runt campingen innan vi promenerade in till samhället för att handla mat.

På vägen in passerade vi kanalen med sin manuella sluss, som har en nivåskillnad på kanske 20 centimeter. Det kan väl knappt märkas. Vi såg andra intressanta ställen som vi bestämde oss för att titta närmare på. Nu var det mat som gällde.

Ägg, yoghurt, grönsaker, kaviar och lite annat hade vi i kassen när vi gick tillbaka och så hade jag med tre bitar spenat och ansjovispaj hemifrån, så det blev paj och matig sallad till middag. Kaffe förstås med Agnetas kakor till.

Så småningom tog vi en kvällspromenad ner till badplatsen, som var tämligen övergiven, men som tidigare under dagen varit knökfull av folk. Nu simmade småänder och svanar stillsamt runt. Runt irrade vi tre också, för det finns en cache vid badplatsen. Vi irrade och letade, men inte hittade vi den. Det var nog för skumt, tror jag.

Sen sov vi gott!

Måndag 7 juli

Dagen började med frukost ute. Sedan fördrev vi förmiddagen med att lösa korsord, sticka, lyssna på bok och i allmänhet slappa utanför husbilen under markisen. Så småningom samlade vi ihop oss och gick in till samhället igen med avsikt att besöka Turistbyrån och skaffa oss information. När vi varit där gick vi och tittade på Götaparken och sedan såg vi en slussning av en passagerarbåt innan vi gick vägen om Göta Hotell upp mot ICA, men först gick Agneta och Vivianne in i en damekiperingsaffär och jag i en järnhandel. Vindskyddet jag köpte på Biltema kom utan både linor och pinnar. Pinnar hade jag köpt, men linor saknades. Nu köpte jag 30 meter av en trevlig ung man i järnhandeln till det facila priset av 2 kronor metern.

Innan vi kom till ICA hann vi besöka ännu en modebutik. Alla såna affärer har nämligen storrea nu. I denna affär köpte Vivianne en tröja och en baddräkt och Agneta en blus. Jag kände mig nöjd med mina linor.

Idag köpte vi hamburgare att grilla och till det potatissallad. Grönsaker hade vi kvar. På återvägen gick vi in i en cykeluthyrningsaffär och bokade en tandem till på onsdag.

När vi kom tillbaka hjälptes vi åt att sätta upp vindskyddet. Det gick väl sådär, men vi hade roligt medan vi försökte. Det skärmar av mot vägen och det känns bra för det är många som passerar tomten på väg till och från servicehuset. Nu känner vi att vi sitter lite avskilt när vi sitter utanför och äter och det känns bra.

Framåt kvällningen började mörka moln torna upp sig och vi trodde det skulle bli åska och regn, som det var på andra ställen i Sverige. Det blev inget av det, men det kom ett par starka vindstötar och tippade ihop vårt vindskydd och jag fick gå ut och samla ihop det och slänga in det i garaget.

Vi ägnade kvällen åt att titta på busstider för på tisdagen tänker vi besöka Motala.

Tisdag 8 juli

Buss 520 ska vi åka med, men vi valde avgången 13.13 från Kanalbron. Innan det blev dags att gå till bussen slappade vi på campingen efter frukosten. Agneta har nästan stickat klart boan hon håller på med som Vivianne ska få, jag löste korsord och Vivianne lyssnade på sin bok. Vi har sådan otrolig tur med vädret. Det är varmt och soligt varje dag.

Bussen kom och Agneta betalade våra biljetter med kort. Det var en nybörjarchaufför och hon hade vissa besvär med apparaten, så en mer erfaren chaufför, som var med, fick hjälpa till och Agneta kom och satte sig. Vi ville förstås veta vad hon fått betala och när hon såg att det var alldeles för mycket, gick hon förstås fram och påpekade detta.

Tyvärr kunde chaufförerna inte ge pengar tillbaka, men i stället fick vi en påskrift på en biljett att visa upp när vi skulle åka tillbaka. Nu föll det sig så lyckligt att vi åkte tillbaka med en buss som kördes av just den chauffören och han tyckte att vi varit så trevliga och förstående, att han bestämde att vi inte behövde betala alls för återresan. Han återfinns nu i vårt hjältegalleri.

I samma galleri finns den optiker/ urmakare i Motala som fixade till mina smälta glasögonbågar så att de sitter kvar på sin plats, detta utan att ta betalt. Mina solglasögon råkade ligga för länge på instrumentbrädan och blev alldeles för stora, men det fixade han som sagt.

Vi åt väldigt god glass i Motala och tittade på en fin park och lite annat innan vi åkte tillbaka till Borensberg. Där steg vi av vid ICA och gick in och handlade innan vi traskade tillbaka till campingen.

Agneta och Vivianne, de frisksportarna, gick och badade, men jag stannade i bilen och tog hand om dokumentationen.

Kvällens middag blev grillade starka korvar och en annan sorts potatissallad, plus grönsaker förstås.

Onsdag 9 juli

Idag ska vi cykla längs kanalen. Vi hade tänkt cykla till Birgittas udde, men killen i cykeluthyrningen avrådde bestämt, bara bilvägar och tät trafik. Åk efter kanalen i stället, sa han och vi var kloka nog att lyda hans råd, Agneta och Vivianne på tandem. Agneta var nog lite orolig och spänd när vi cyklade iväg, för hon varken hörde eller såg. Vägen var ibland ganska smal och Agneta höll i styret för kung och fosterland. Vi trampade på, stannade ibland för att fotografera och för att vila rumporna. Det är där det känns först att man är ovan.

Vi cyklade förbi linåkrar, mötte kanalbåtar och tog många pauser.

Till sist kom vi fram till Ljungsbro och Cloettafabriken, som var vårt mål. Vi började med lunch i deras restaurang. Där fick man ingen kaka till kaffet på maten. Där fick man en Plopp.

Jodå, vi gick en runda i butiken också. Där fanns det massor av godis, men vi fick ju välja med omsorg med tanke på hur varmt det var ute och hur många timmar det skulle ta oss att åka tillbaka. Jag kunde inte motstå en kartong Center till Christer. Hoppas han gillar Centerklump.

Ja, tillbaka skulle vi. Det kändes väl inte så inspirerande att trampa åt andra hållet. Ovanan att sitta på cykel började ta ut sin rätt och det var obekvämt, svettigt och varmt; Agneta hade dessutom fått ont i sina axlar, men vi kämpade tappert på 19,7 kilometer till Borensberg.

På nervägen hade vi sett att det fanns små konstverk i allén mellan två broar och nu bestämde jag mig för att gå den sträckan och fotografera det jag såg. Alltså cyklade jag i förväg för att hinna fotografera innan Agneta och Viviane kom ifatt mig. Full fart på el-cykeln alltså.

Jag hade tur och träffade på en dam som visste berätta att vi befann oss i Sveriges längsta allé och att det var konstnärer från hela världen som bidragit till det som gick under namnet Dold konst. Nog var den dold alltid. Man fick titta långt upp i träden och jag var glad för min zoom.

Kanalmotiv målat på cigarrettask, tvåmanssoffa och liten figur som ligger på en gren högt upp.

Det fanns många fler, men efter ett tag blev jag ”mätt” och slutade fotografera och fortsatte cykelfärden

Jag förväntade mig att bli ifattåkt av tandemtramparna när som helst, men det dröjde så jag bestämde mig för att stanna vid en bänk och vänta in dem. Jag stannade och i nästa ögonblick låg jag pladask tvärs över cykelvägen och tittade ner i gräskanten. Där blev jag liggande ett tag och kände efter om jag var hel, innan jag försiktigt satte mig upp. Då såg jag att jag blödde från ena knäet och att det andra också vara skrapat. Det första jag tänkte på var att kolla att kameran jag hade hängande om halsen var hel, så jag försökte ta en bild på min belägenhet, men kameran startade inte. Jag försökte ett par gånger innan jag kom på att batterierna ramlat ur. Turligt nog hittade jag dem och kunde ta en bild.

Konstigt nog var den tidigare så vältrafikerade vägen alldeles tom, så jag fick ta mig upp av egen kraft, resa upp cykeln och så sätta mig på bänken och vänta på Agneta och Vivianne.

De kom så småningom och blev nog rätt förskräckta när de fick se mig sitta där med blodet rinnande. Vivianne hade en flaska handsprit i sin packning och den använde Agneta till att tvätta rent skrubbsåren. Det var inte så skönt, men effektivt.

Vi bestämde att jag skulle cykla hemåt så snabbt jag kunde och jag gav mig iväg. Det var lite motigt och stelt med de skrubbade knäna, men det gick.

När det var en mil kvar till Borensberg tog batteriet slut och istället för att åka med el-hjälp fick jag nu trampa resten av vägen på en väldigt tung cykel med mycket små hjul.

Men fram kom jag efter att ha tagit några andhämtningspauser.

Agneta och Vivianne hade också tagit flera pauser på hemvägen i den fasta förvissningen att jag redan var hemma och hade det bra.

Här sitter Vivianne och stärker sig med en Kick från butiken vi besökte.

Kvällen tillbringades i stillhet utanför husbilen. Det dröjde flera timmar innan mitt skrubbsår slutade blöda. Så fort jag böjde knäet började det blöda igen och jag ville inte riskera att få blod på inredningen. Till sist kunde jag i alla fall gå in. Det var med en viss bävan vi såg morgondagen an. Vi förväntade oss stela muskler och värk både här och där.

Torsdag 10

Vad jag absolut inte väntat mig var att jag skulle svimma av på gräset utanför husbilen tio i fem på morgonen, när jag tänkte gå till servicehuset, men det var vad som hände. Där blev jag liggande i morgondaggen i en halvtimma innan jag lyckades piggna till så pass att jag fick upp telefonen ur byxfickan och kunde ringa Agneta. Hon svarade inte. Jag ringde Viviannes nummer, men fick inget svar där heller, så jag provade Agneta en gång till och när jag inte fick något svar nu heller funderade jag allvarligt på att ringa 112 i stället, men då kom Agneta ut genom dörren.

Hon hämtade en filt åt mig att ligga på och täckte över mig med en fleece och efter en stund kunde jag med hennes hjälp stappla in i bilen och ta av mina daggvåta kläder och krypa under mitt duntäckte. Sedan sov jag i flera timmar och framåt lunchtid kände jag mig mer eller mindre som vanligt igen. Undrar vad som hände? Förmodligen sviter från gårdagens utmattande övningar.

Agneta hade förstås hört telefonen, men hon kände inte igen sin ringsignal, så hon trodde det var Viviannes telefon som ringde. Att Vivianne inte svarade berodde på att det nummer jag hade i min kontaktlista gick till hennes mamma. Nu har jag ändrat till rätt nummer. Man vet aldrig när man kan behöva ringa efter hjälp nästa gång.

Det blev en stillsam dag i skuggan av husbil och vindskydd. Vi är väldigt glada åt vindskyddet, kanske mest som insynsskydd och skuggivare.

Vi är också glada åt markisen och luftkonditioneringen liksom vi är glada åt det härliga väder vi har.

På kvällen planerade vi att äta på restaurang, helst på Göta Hotell, som vi ju bara sett på film tidigare, men där var det fullbokat. Då ringde vi Gästgivargården och där skulle det vara allsång på kvällen, vilket vi tyckte lät kul, så vi gick dit till fem när de öppnade.

På vägen in till centrum hörde vi väldigt högljudd musik, som vi trodde att någon av båtarna, som låg förtöjda i gästhamnen, stod för, men ju närmare centrum vi kom, desto tydligare var det att oljudet kom från det som skulle bli allsång. Vi gick i alla fall in och undrade om vi skulle kunna få bara äta, men si det gick inte. Mat serverades bara till dem som köpt allsångsbiljett á 150 kronor. Då fick det vara och vi gick vidare till ICA och köpte oss Serranoskina, färsk lax och en påse stuvad spenat. Sen gick vi hem och tillagade en festmåltid åt oss själva.

Allsången kunde vi i alla fall ”njuta” av, för den måste ha hörts över hela bygden. Vi gick och la oss tidig för vi var rätt utmattade fortfarande efter gårdagen.

Fredag 12 juli

Dagen började med att jag vaknade av att Agneta gav sig av ut för att gå och simma i sjön! Hon har lite egna vanor, så hon fick gå ensam.

När hon kom tillbaka var det frukostdags och som varje dag åt vi ute, fast idag hade Agneta och jag fleese på oss för det är inte lika varmt i luften som vi vant oss vid. Vi lever verkligen efter tesen att frukosten är dagens viktigaste mål, vilket kanske syns.

När vi ätit och diskat blev det städdag! Idag kommer Christer och då måste det vara fint i huset. Vi har haft ute mattorna och borstat av dem, golven har dammsugits, tvättrum och dusch torkats av och toakassetten tömts. Vi är väldligt nöjda med oss själva. Så nu sitter Vivianne i skuggan och lyssnar på bok, Agneta sitter mitt emot mig och stickar på en andra boa till Vivianne medan hennes dator installerar uppdateringar och jag skriver på reseberättelsen. Med andra ord har vi det väldigt bra.

Efter ett hade jag kontakt med Anders, som försäkrade mig att hans fader skulle komma iväg, för de ”hade en plan”. Lite senare hade jag kontakt med Christer på tåget. Han var på väg.

Framåt halv fem promenerade vi in till centrum för att köpa dricka och möta Christer. Bussen kom precis i tid och Christer klev av med en plastkasse i varje hand och det första han sa var – Glass! Vi promenerade alltså hemåt och stannade till på Turistbyrån och köpte glass, som vi satt i solskenet vid kanalen och åt.

Sålunda vederkvickta fortsatt vi till campingen och Christer bytte från skjorta och byxor till t-tröja och shorts och så blev det semester.

Christer hade med sig ingredienser till vår tre-rättersmiddag och vi började med en sikromstoast.

När den var avnjuten var det dags att tänka på huvudrätten, kalventrecôte med klyftpotatis och rödlökskräm.

Då fungerade inte ugnen! Inte ens Christer kunde få fart på den, så det var en himla tur att det finns spis med ugn i servicehuset. Potatisen fick tillagas där, men resten lagade jag i husbilen.

Det blev rätt kyligt, plus att vi uppvaktades av en envis geting, så för första gången på vår resa sitter vi inomhus och äter portvinsosten med Agnetas hemgjorda chutney till. Fast vi var rätt trötta allihop, så innan elva hade vi krupit till kojs. Christer och jag i den nedsänkbara sängen. Det var lite smalt, men det gick bra att sova där.

Lördag 12 juli

Vi började förstås med frukost utomhus, men det var lite kyligare i luften så det fick bli fleece på igen.

Sedan gjorde vi oss klara för avfärd. Det gick förvånansvärt snabbt att få ner vindskyddet, stolar och bord, plocka undan allt löst inne i husbilen och kolla att alla lådor var säkrade. Vi passade på att tömma gråvattentanken innan vi åkte. Borensängs camping är den mest välordnade jag hittills besökt och även utcheckningen gick som smort, så vi var snart på väg.

När vi åkte ner missade vi ju avtagsvägen vid Vingåker, så nu såg vi till att vi höll oss på den vägen och åkte sålunda över Bo och Brevens Bruk till Vingåker. Mellan Bo och Brevens Bruk var det en urusel grusväg och vi skramlade och skakade så inredningen började trilla bort, innan det blev asfalt igen.

Innan vi hunnit så långt stannade vi och fixade förmiddagskaffe i Hjortkvarn. Där hittade jag denna skylt.

Tänk att jag är född i Sveriges demografiska centrum!

Vi åkte vidare mot Malmköping för att lämna av Agneta och då planerade vi att äta lunch på Plevnagården. Det hade många andra också tänkt, så trafiken var tät runt gården och ner mot bad och camping, så vi tänkte till, ångrade oss och körde hem till Agneta i stället.

Hon fick börja med att rädda vad som räddas kunde av sina växter. Det har varit en torr vecka för dem.

Christer och jag tog en promenad till närmaste pizzaställe och köpte två pizzor åt oss fyra att dela på. Det räckte bra där vi satt i skuggan av ett äppelträd och mådde gott.

Till kaffet efteråt ställde Agneta fram kakburkarna som hängt med hela resan. Burkarna innehöll chokladsnittar och kolakakor. Kolakakorna var sega och jättegoda, men inte så stadiga, om man säger. Släppte man dem, så slokade de.

Så fick Agneta plocka ur sina saker ur bilen och Vivianne och vi fortsatte vår färd. Vi skulle nu åka till hundpensionatet där Viviannes Maffe tillbringat veckan. Pensionatet ligger i Norra Sorunda, men adressen fanns med i vår GPS och gick att ställa in. Sedan följde vi instruktionerna från GPS-damen längre och längre ut i bushen, tills vi krånglat oss fram till rätt ställe.

Det var en överlycklig hund som hälsade Vivianne välkommen. Själv stannade jag i bilen, men jag såg genom fönstret att lyckan var ömsesidig.

Maffe hälsade glatt på Christer också, men när Vivianne sa åt honom att ligga, så gjorde han det. Välartad vovve. Vivianne skulle åka färdtjänst tillbaka till Hökarängen och fick en stol att sitta på under väntetiden och vi åkte vidare.

Vi hade eventuellt tänkt åkt till Enskededalen och hälsa på en snabbis hos Camilla och Robert på hemvägen, men det passade inte riktigt, så vi ställde GPS-en på HEM i stället.

Det gick lätt att hitta ut ur bushen, men när vi skulle svänga ner på motorvägen såg vi att där var tvärstopp, så vi ändrade oss raskt och körde rakt fram och irrade lite runt i Södertäljetrakten en halvtimma, innan vi gjorde ett nytt försök med motorvägen. Då var det inga problem.

Vi åkte över Strängnäsbron och gamla vägen hem. Innan Hässlö fick vi syn på en konstflygare som höll på och övade, så det blev en stunds beundrande av de konsterna innan vi kom hem.

Caravan Clubs camping Borensäng har allt man kan begära, utom wi-fi, så kontakterna med världen utanför var inte alldeles okomplicerade. Med min smartphone kunde jag både ta emot och skicka mail och även hålla liv i mitt Word Feud-spelande, men skärmen är liten och bokstäverna ännu mindre, så telefon lämpar sig inte för längre meddelanden. Agneta hade med sitt mobila bredband och var vänlig nog att låta mig utnyttja det, så det är via hennes bredband jag kunnat lägga upp bilder på Facebook. Jag hade vår lilla bil-dator med och försökte komma åt att skriva ner vad vi gjort varje dag, medan jag kom ihåg det. Då kunde det se ut som på bilden.

Tja, det får bli slutet på rapporten från 2014 års Kompisresa, som visade sig bli ännu en fullträff! Tack för det Agneta och Vivianne! Ja, Christer också förstås det sista dygnet.